

Hồi 14

Võ Đang Tứ Mộc

Sương trắng mỗi lúc càng thêm dày đặc, đám đông đổ xô giải tán, Tư Mã Trung Thiên nắm chặt song quyền mặt đầy tức giận, cả đời ông dục ngang trên chốn giang hồ, không ngờ giờ đây lại để cho một tên vô danh tiểu tốt thoát khỏi tay, ông vừa bực tức vừa kinh dị ngoảnh lại nhìn, Kim Tiên Nô đang đứng sau lưng ngay ngắn nhìn ông, chú chó Kim Tiên hung mãnh cũng ngoan ngoãn nằm mọp dưới chân ông.

Tư Mã Trung Thiên khẽ buông tiếng thở dài, vỗ vỗ lên đầu con Kim Tiên và nói :

- Chốn giang hồ nhiều phong hiểm, Kim bộ đầu chả lẽ còn chưa chịu nghỉ hưu ư ?

Kim Tiên Nô cúi đầu áp ứng :

- Văn bối...

- Con chó này, người cũng nên mang trả đi thôi.

- Kim Tiên Nô đã theo tiền bối mười mấy năm trời, văn bối, văn bối quả...

Tư Mã Trung Thiên thở dài :

- Cuộc đời chẳng có buổi tiệc nào là không tan, vả lại... người có biết chủ nhân hiện nay của nó còn cần nó hơn người.

Lúc này ông cảm thấy vô cùng chán ngán, bao hào khí và chân lực như đã tiêu tan trong làn sương dày đặc kia.

Kim Tiên Nô rủ tay đứng thờ thẩn, bỗng thấy trong làn sương mờ mịt kia xuất hiện năm bóng người, và một giọng yếu điệu khẽ cười nói :

- Tư Mã tiền bối còn nhận ra tiểu nữ chẳng ?

Tư Mã Trung Thiên chú mắt nhìn, chỉ thấy một mỹ phụ áo huyền chúm chím cười và thước tha bước tới, bèn mừng rỡ nói :

- Lão phu tuy già nhưng mắt chưa mờ, làm sao không nhận ra được Long phu nhân ? A... hay quá, có cả Thạch thế huynh nữa, còn Long Phi đâu ? Đến giờ phu nhân cũng chưa được gặp Long thế huynh ư ?

Mỹ phụ ấy chính là Quách Ngọc Hà, thị khẽ thở dài nói :

- Văn bối... đã tìm kiếm đại ca khắp nơi, nhưng... ôi, lỗi là ở văn bối, có lẽ vô ý làm điều gì đó khiến cho đại ca buồn lòng, bằng không... ôi, đại ca đâu có...

Nụ cười trên môi thị hoàn toàn lịm tắt, thay vào đó là vô vàn ai oán.

Tư Mã Trung Thiên chau mày :

- Còn Tố Tố đâu ? Đã đi với Long Phi phải không ?

Quách Ngọc Hà nhẹ gật đầu. Tư Mã Trung Thiên thở dài :

- Ôi, con bé này...

Đứng cạnh Quách Ngọc Hà ngoài Thạch Trầm dáng vẻ thờ thẩn, còn có "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình khí độ ung dung, lúc này y khẽ hắng giọng rồi nói :

- Đây chính là Thiết Kích Hồng Kỳ danh chấn thiên hạ phải không ? Tại hạ Nhâm Phong Bình xin bái kiến lão tiên bối !

- Nhâm Phong Bình... à, hay quá, hay quá, thật không ngờ hôm nay lại được gặp Nhâm đại hiệp.

Tư Mã Trung Thiên đảo mắt nhìn, chợt thấy hai người đứng sau lưng họ giống như là nô bộc, thì ra là Thúc Ứng và Hoàng Ứng trong Thất Ứng Đường, đầu sỏ trong giới tiêu cực khi xưa, liền mừng rỡ tiến tới nói :

- Hoàng huynh, Lãnh huynh, chẳng lẽ hai vị không nhận ra lão huynh đệ này rồi sao ?

Nào ngờ "Hoàng Ứng" Hoàng Lệnh Thiên và "Thúc Ứng" Lãnh Chấn Thiên cùng đưa mắt nhìn nhau, như hoàn toàn không hề quen biết ông, vẫn dờ dẩn đứng yên.

Tư Mã Trung Thiên ngắt người, đoạn hắng giọng nói :

- Hoàng huynh, Lãnh huynh...

Hoàng Lệnh Thiên và Lãnh Chấn Thiên vẫn lặng thinh đứng yên. Tư Mã Trung Thiên quát lớn :

- Hoàng huynh...

Bỗng giậm chân thật mạnh, lớn tiếng :

- Hồng Kỳ tiêu cực và Thất Ứng Đường tuy cùng ngành nghề, nhưng khác nhau về hướng đi, thật không ngờ hai vị lại hẹp lượng đến thế.

Lãnh Chấn Thiên và Hoàng Lệnh Thiên vẫn như không hề nghe biết. Quách Ngọc Hà và Nhâm Phong Bình đưa mắt nhìn nhau, mắt ánh lên vẻ đắc ý, song Thạch Trầm lại thoáng lộ vẻ thương hại.

Quách Ngọc Hà khẽ kéo tay áo Tư Mã Trung Thiên, khẽ tay ông ta nói :

- Tư Mã tiên bối, có những người bạn giao thiệp hay không cũng chẳng hề gì, lão nhân gia bảo có đúng không ?

Tư Mã Trung Thiên lớn tiếng :

- Rất đúng, rất đúng! Có những người bạn giao thiệp hay không cũng chẳng hề gì.

Quách Ngọc Hà đảo mắt nhìn, nói tiếp :

- À, con chó này oai quá, hẳn chính là Kim Tiên đại danh lừng lẫy rồi !

Kim Tiên Nô liền cung kính khom mình nói :

- Tại hạ Kim Tiên Nô, phu nhân nếu có gì sai bảo...

Tư Mã Trung Thiên bồng vỗ tay đánh bốp nói :

- Suýt nữa quên mất, Bình nhi cũng có mặt tại đây...

- Nam Cung ngũ đệ ư ?

- Phải !

Tư Mã Trung Thiên quay nhìn quanh, sương trắng như đã tan loãng, nhưng trong viên giờ đã vắng ngắt không một bóng người.

Tư Mã Trung Thiên bèn lớn tiếng gọi :

- Bình nhi... Bình nhi...

Quách Ngọc Hà cười khẽ :

- E rằng y đã đi khỏi rồi !

Tư Mã Trung Thiên ngạc nhiên :

- Đi khỏi rồi ư ?

Quách Ngọc Hà thở dài buồn bã :

- Đạo này ngũ đệ chẳng hiểu vì sao hễ gặp văn bối và tam đệ là cứ lánh xa, kỳ thực... ôi, dù y có lầm lỗi gì, cùng là huynh đệ đồng môn với nhau, chẳng lẽ không lượng thứ cho y được hay sao ? Ngũ đệ... thông minh tài ba, mặt nào cũng khá, văn bối chỉ mong trong tương lai y xây dựng được một sự nghiệp lớn lao, nào ngờ... ôi !

Tư Mã Trung Thiên trở to mắt :

- Y như thế nào ?

- Ôi, ngũ đệ dẫu sao tuổi cũng còn trẻ, chỉ vì một phụ nữ tiếng tăm xấu xa mà lại gây cho công chúng cảm phẫn, vì Mai Lãnh Huyết mà y đã hạ sát "Phi Hoàn" Vi lão anh hùng.

Tư Mã Trung Thiên kinh hãi :

- Thật vậy ư ?

Quách Ngọc Hà cúi đầu buồn tiếng thở dài.

Nhâm Phong Bình bồng lắc đầu nói :

- Sắc đẹp quả là tai hại... Ôi !

Tư Mã Trung Thiên hai tay nắm chặt, lẩm bẩm :

- Nam Cung thế gia hiện đang lâm nguy mà y lại còn làm như vậy, lại còn làm như vậy...

Bồng ngẩng lên hần học nói :

- Phu nhân có biết ả họ Mai đã cầm trong tay mảnh Hán ngọc tín vật của Nam Cung Bình, thu gom hết toàn bộ tiền bạc của những phân điểm Nam Cung trong khắp các vùng quanh đây hay không ?

Quách Ngọc Hà liếc nhanh Nhâm Phong Bình, rồi lập tức làm ra vẻ sửng sốt nói :

- Thật vậy ư ?

- Mười mấy vạn lượng bạc đối với Nam Cung thế gia không phải là lớn lao, nhưng hiện nay... ôi !

Tư Mã Trung Thiên đảo mắt nhìn quanh, đoạn thở dài cúi đầu xuống.

Quách Ngọc Hà bồng nói :

- Chả lẽ Nam Cung thế gia đã gặp biến cố phi thường ư ?

Tư Mã Trung Thiên lẩm bẩm :

- Biến cố phi thường, biến cố phi thường... lâu đài đã sắp sụp đổ, lâu đài đã sắp sụp đổ...

Bồng thấy một đại hán áo đen lưng giắt cơ đồ, tóc tai rối bù, hối hả chạy vào quỳ sụp xuống đất, hơi thở hổn hển nói :

- Tổng tiêu đầu nguy rồi...

Tư Mã Trung Thiên tái mặt, gằn giọng :

- Gì thế ?

- Tám cửa hiệu tại sáu nơi Vũ Uy, Trương Dịch, Cố Lăng, Vĩnh Đăng, Tân Thành và Lan Châu tổng cộng bán được một trăm bốn mươi vạn lượng bạc, chúng tiểu nhân đổi thành châu báu, vừa vận chuyển đến Thái An thì... thì...

Tư Mã Trung Thiên râu tóc dựng đứng, giậm chân hét :

- Thì sao hả ?

Đại hán áo đen run giọng :

- Thì đã bị mất hết, ngoại trừ tiểu nhân vì đi trước dò đường, còn tất cả những huynh đệ khác thấy đều... thấy đều... bị lá cờ đỏ của chính mình cắm vào nơi yếu huyệt, xem tình hình dường như họ đều không hoàn thủ được lấy một chiêu.

Gã vừa dứt lời, Tư Mã Trung Thiên đã hét lên một tiếng, ngã xuống đất ngất xỉu trong làn sương trắng chưa tan hết.

Quách Ngọc Hà và Nhâm Phong Bình cũng ra chiều hết sức kinh hãi, như cũng hoàn toàn không hề hay biết về vụ cướp ấy.

oOo

Qua Thiên Tây, vào Hồ Bắc, từ Thiên Dương, qua Bạch Hà, đến Yến Thành, suốt đoạn đường chỉ toàn làng hoang quán vắng.

Mặt trời đã lặn, trong một thôn nhỏ ở ngoại ô Yến Thành khói lam nghi ngút, nhà nhà đang chuẩn bị buổi cơm chiều. Có năm sáu hán tử chân trần, áo quần lam lũ đang ngồi trước một hàng ăn duy nhất trong thôn, xúm quanh một đĩa đậu phộng, đĩa thịt luộc, vài cái bánh nướng cùng với một vò rượu trắng, vừa nhâm nhi vừa tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Nồi canh thịt sôi sục trên bếp lửa, lão chủ quán vẻ hài lòng nhìn các vị thực khách trước mặt, thỉnh thoảng khảng khái cắt cho miếng thịt đầu heo để đổi lấy vài câu khen nịnh.

Đột nhiên có người mắt rục lên, khẽ nói :

- Xem kìa, thật là đẹp đôi hết sức ! Chủ quán, xem chừng khách sang đến rồi đấy.

Lão chủ quán đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên đường có một đôi thiếu niên nam nữ đang sải bước đi tới, tuy dáng vẻ mỗi một bơ phờ, song khí độ vẫn phong nhã cao quý.

Lão chủ quán liền toét miệng cười, khẽ nói :

- Người ta không thềm vào đây đâu, lão thấy các người...

Nào ngờ chưa dứt lời thì đôi thiếu niên nam nữ ấy đã tiến thẳng về phía lão, người thiếu nữ áo xanh đẹp tựa thiên tiên tử trong lòng móc ra bốn đồng tiền khẽ nói :

- Bán cho bốn đồng bánh !

Mọi người thấy đều chưng hửng ngó ra. Bốn đồng tiền cắt được xâu bằng một sợi chỉ đỏ, lão quán chủ ngơ ngẩn một hồi, đoạn lật đật gói cho một túi bánh lớn.

Thiếu nữ áo xanh đón lấy, khẽ hỏi :

- Đã sắp đến Yến Thành chưa vậy ?

Tất cả mọi người cùng mở miệng nói :

- Ngay đằng trước kia thôi !

Thiếu nữ áo xanh cảm tạ xong vội vã bỏ đi. Sau một hồi thật lâu những hán tử ngơ ngẩn kia mới xôn xao bàn tán, xem chừng họ còn bàn tán những mấy hôm nữa.

Thiếu nữ áo xanh chia bánh ra làm hai phần, nhiều hơn trao cho chàng thiếu niên trầm lặng tiêu tụy nhưng hết sức anh tuấn, khẽ cười nói :

- Thật không ngờ bốn đồng tiền lại mua được nhiều bánh thế này!

Nàng xé một miếng nhỏ ăn ngon lành, như thể đang gặm nhắm mùi vị của sự nghèo nàn.

Chàng thiếu niên cúi nhìn những chiếc bánh trong tay, buồn bã nói :

- Lẽ ra cô nương không nên lấy bốn đồng tiền ấy ra.

Thiếu nữ áo xanh cười khẽ :

- Sao vậy ? Tôi đâu có trộm cướp của ai ?

- Tại hạ biết đó hẳn là vật ưa thích của cô nương, nhưng tại hạ...

Thiếu nữ áo xanh nhoẻn cười :

- Đừng nói nữa, mau ăn đi ! Công tử phải biết hiện giờ cần thiết nhất là ăn để có sức mà đi đường, khi đến Yến Thành là chúng ta có thể đến cửa hiệu của gia đình công tử lấy hai con ngựa và nhất định còn phải mang theo nhiều tiền bạc hơn nữa.

Chàng thiếu niên buông tiếng thở dài cảm kích, bỗng khẽ nói :

- Những ngày qua nếu không nhờ có cô nương thì tại hạ... tại hạ... ôi...

Đôi mắt thiếu nữ áo xanh bỗng rực sáng như hai hạt minh châu vừa được rửa sạch.

Yến Thành! Chợ đêm đèn đóm sáng choang, hai người đi trên phố tìm kiếm hai màu đỏ đen, hỏi thăm :

- Xin hỏi có biết cửa hàng của Nam Cung thế gia ở đâu không ?

- À, Nam Cung thế gia hả ? Trong thành vốn lẽ có một tiệm buôn bán thực phẩm của họ, nhưng mấy hôm trước đã sang lại cho kẻ khác, và những phổ ký trong tiệm cũng đã giải tán hết rồi ! Ôi, thật là kỳ lạ!

Mọi người đều lấy làm lạ, Nam Cung Bình lại càng kinh hoàng và lo lắng biết bao.

Thiếu nữ áo xanh cũng thừ ra hồi lâu, song nàng đưa mắt nhìn chàng thiếu niên đứng cạnh đoạn lại nhoẻn cười nói :

- Có chi mà lạ kỳ, không chừng Nam Cung thế gia không muốn kinh doanh làm ăn nữa đó thôi !

Đoạn nắm tay chàng thiếu niên ra khỏi Yến Thành, cười nói :

- Tôi thật muốn đi làm trộm đạo một phen, rồi sau này hoàn trả lại gấp bội, nhưng... nhưng lại không có đủ can đảm.

Nụ cười và những lời an ủi của nàng chung qui vẫn không thể nào cởi mở được nỗi u sầu trong lòng chàng thiếu niên.

Lòng chàng không ngớt tự hỏi :

- Thật ra việc gì đã xảy ra ? Việc gì đã xảy ra thế này ?

Chàng không tài nào suy đoán và giải thích được. Trời đã sẩm tối, chàng cảm thấy se lạnh, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy bóng một dãy núi chắn ngang trong màn đêm nhập nhòa. Chàng thăm điều tức một hồi, đủ thấy thừa sức lên núi, bèn rướn ngực dẫn trước bước đi.

Thiếu nữ áo xanh nhú mày khẽ nói :

- Công tử chưa hoàn toàn phục nguyên, chỉ e...

- Không sao đâu !

- Công tử tự tin có thể vượt qua chặng ?

Chàng thiếu niên lặng thinh gật đầu. Thiếu nữ áo xanh tươi cười :

- Nội công của sư môn công tử quả nhiên chẳng phải tầm thường. Đi lên núi thật là tuyệt, trăng thanh gió mát, hoa hoang quả dại đều chẳng phải tốn tiền.

Chàng thiếu niên bỗng buông tiếng thở dài, chậm rãi nói :

- Mong rằng những người giàu trên cõi đời đều được một lần nếm mùi nghèo khổ...

Dãy núi chắn ngang trước mặt chính là Võ Đang sơn, nơi đây cách Võ Đang Chu Lĩnh căn cứ địa của phái Võ Đang tuy cũng chẳng gần, song thế núi hùng vĩ, không mất khí khái của một danh sơn.

Màn đêm tĩnh mịch, tại một nơi bên mặt nam trên núi phủ đầy dây leo, bỗng vang lên một tiếng thở dài náo nức, rồi giọng một thiếu nữ khẽ nói :

- Cõi đời tuy rộng rất bao la, nhưng đôi lúc lại rất nhỏ hẹp, chẳng hạn như trong lúc này giữa trời đất tưởng chừng chỉ còn lại hai chúng ta...

Một cánh tay thon thả từ trong lớp dây leo thò ra, gió núi thừa thế thổi tung lớp dây leo, ánh sao mờ liềm soi thẳng vào trong một hang động nằm sau lớp dây leo, chiếu vào một gương mặt đẹp tuyệt trần.

Người ấy chính là thiếu nữ áo xanh Diệp Mạn Thanh, những thấy nàng thoáng chau mày, với ánh mắt thẹn thùng quay lại nhìn Nam Cung Bình đang dựa người vào vách đá ẩm ướt, chẳng rõ chàng đang nghĩ gì, khoảng cách giữa chàng với Diệp Mạn Thanh như rất gần gũi, và cũng như hết sức xa vời.

Chàng đã cảm nhận được nỗi e thẹn và vui sướng của Diệp Mạn Thanh, vì vậy chàng hết sức không muốn chuyện trò.

Diệp Mạn Thanh lim dim mắt khẽ nói :

- Công tử xem, những sợi dây leo này giống hệt như một bức rèm châu, sơn động này cũng giống như một ngôi lầu nhỏ, phong cảnh quả là tuyệt vời.

Nam Cung Bình khẽ buông tiếng cười chua chát, vẫn ngậm miệng làm thinh.

Diệp Mạn Thanh lại nói :

- Công tử đã mệt, chúng ta phải nghỉ ngơi một phen cho thỏa...

Sự im lặng kéo dài hồi lâu, bỗng nghe trong bụng Nam Cung Bình vang lên một tiếng "rột", Diệp Mạn Thanh cười khẽ nói :

- À, công tử lại đói rồi !

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra một góc bánh nướng và nói :

- Công tử ăn đi !

Nam Cung Bình cảm kích đến nghẹn ngào :

- Cô nương... không có...

Diệp Mạn Thanh cúi mặt cười :

- Hai hôm nay tôi đã ăn quá nhiều, biết là công tử không bao giờ chịu ăn một mình...

Vừa nói vừa bẻ miếng bánh ra làm đôi, trao một phần cho Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình đón lấy, chậm chậm nhai ăn, cảm thấy mùi vị của miếng bánh này vừa chua đắng lại vừa ngọt ngào, nếu không phải người đa tình thì đâu thể nếm được mùi vị đó.

Diệp Mạn Thanh bỗng cười nói :

- Thảo nào ông lão đầu trọc kia chẳng ham mê tiền bạc, thì ra đồng tiền quả hết sức quan trọng...

Ngưng giây lát, bỗng chau mày nói tiếp :

- Theo công tử thấy vụ án kia có khả năng do lão gây ra chăng ?

Nam Cung Bình nhẹ lắc đầu :

- Với sức một mình lão làm sao có thể hạ sát những tiêu sư kia chỉ trong một khoảnh khắc được.

- Vậy chứ vì sao lão lại lén lút bỏ đi ?

Nam Cung Bình cười chua chát :

- Tôi cũng chẳng rõ !

Diệp Mạn Thanh thở dài :

- Dù người thông minh đến mấy cũng không thể nào đoán ra được tâm sự kẻ khác, lời nói của ông lão đầu trọc quả cũng có lý.

Thốt nhiên, Nam Cung Bình chộp vào cổ tay nàng khẽ nói :

- Im lặng !

Chỉ nghe một chuỗi cười to từ trên vọng xuống, từ xa tiến dần đến gần, một người vừa cười vừa nói :

- Nếu không có việc trọng đại thì tại hạ đâu dám tùy tiện cản ngăn đại giá của bốn vị đạo trưởng.

Diệp Mạn Thanh biến sắc mặt, khẽ nói :

- Công tử nghe giọng nói này giống như của ai ?

Nam Cung Bình chẳng chút nghĩ ngợi, đáp ngay :

- Tiền Si !

Tiếng nói này đặc giọng Sơn Tây, đã nghe một lần thì khó thể quên được.

Diệp Mạn Thanh thoáng nhú mày ngạc nhiên :

- Sao lão cũng có mặt tại đây...

Nam Cung Bình đưa một ngón tay lên miệng :

- Suyt !

Chỉ nghe một giọng nặng nề nghiêm nghị khác nói :

- Bọn bản đạo có việc cần về núi gấp, thí chủ nếu có điều gì xin hãy nói mau !

Tiền Si cười nói :

- Tại hạ theo sau các vị đạo trưởng đã hai hôm là vì muốn tìm một chỗ kín đáo để nói chuyện.

Đối phương dường như thoáng ngạc nhiên, đoạn nói :

- Triền núi trên kia thế nào ?

- Được, trên ấy được rồi !

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh vội im hơi lặng tiếng, chỉ nghe vài tiếng gió vun vút phóng lên. Hai người nhìn qua khe hở lớp dây leo, chỉ thấy bốn đạo sĩ áo xanh, tóc búi cao cài trâm đen, hông đeo trường kiếm, vai đeo một bao nải màu vàng, thoáng chốc đã đứng trên bãi đất ngoài sơn động.

Lão nhân Tiền Si vừa kẹp chặt chiếc bao bố dưới nách, cười đắc ý đứng trước mặt những đạo sĩ kia.

Bốn đạo sĩ áo xanh đều tuổi ngoài ngũ tuần, thần thái hết sức nghiêm trang trầm tĩnh, chứng tỏ họ rất có lai lịch. Trong số một người mặc tía râu gọn, dáng vẻ rất uy mãnh, thoáng chau mày nói :

- Thí chủ có điều gì thì giờ có thể nói rồi chứ !

Tiền Si chìa tay cười nói :

- Mời ngồi, mời ngồi !

Nói rồi tự mình đã xếp bằng ngồi xuống.

Đạo sĩ mặt tía nói :

- Bọn bản đạo bình sanh không thích đùa cợt.

Tiền Si tắt nụ cười :

- Thời giờ là tiền bạc, tại hạ cũng chẳng rảnh mà đùa cợt.

Bốn đạo sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi cũng xếp bằng ngồi xuống. Một đạo sĩ vẻ mặt âm trầm lén đưa tay nắm lấy chuôi kiếm bên hông, lạnh lùng nói :

- Thí chủ thật ra có điều chi chỉ giáo ?

Tiền Si quét mắt :

- Hiện giờ thì đã gần canh ba rồi phải không ?

Đạo sĩ mặt tía buông tiếng cười gằn, Tiền Si nói tiếp :

- Vào canh ba đêm trước...

Vừa nói đến đó, bốn đạo sĩ áo xanh thấy đều tái mặt, đồng thanh quát :

- Thí chủ nói gì ?

Bốn bàn tay cùng lúc nắm lấy chuôi kiếm bên hông.

Nam Cung Bình giật mình kinh hãi, chỉ nghe Tiền Si bật cười ha hả nói :

- Canh ba đêm trước, khi bốn đạo sĩ trở tài hấn không bao giờ ngờ tới lại còn có người theo dõi trong bóng tối...

Ngưng giây lát, không chờ đối phương lên tiếng, lại nói tiếp :

- Nhưng tại hạ cũng thật không ngờ những kẻ che mặt hạ độc thủ cướp tiêu lại là môn hạ của phái Võ Đang đường đường chính chính, lãnh đạo võ lâm, vang danh thiên hạ, và càng không ngờ lại chính là Võ Đang Tứ Mộc, hộ viện chân nhân của Huyền Châu Quan trên Chân Vũ Đỉnh.

Nam Cung Bình nghe tim mình muốn vọt khỏi lồng ngực, và cảm thấy bàn tay Diệp Mạn Thanh nắm lấy tay mình cũng thoáng run rẩy, Võ Đang chân nhân mà cũng đi trộm cướp, quả là một điều khủng khiếp.

Tiền Si vừa dứt lời, liền nghe tiếng tuốt kiếm xoang xoảng, bóng người nhấp nhóang, kiếm quang chói ngời, thoáng chốc bốn đạo sĩ áo xanh Võ Đang Tứ Mộc đã bao vây Tiền Si vào giữa. Bốn thanh trường kiếm sáng quắc chỉ còn cách lưng và yết hầu Tiền Si không đầy nửa thước.

Thế nhưng lão nhân Tiền Si vẫn ngồi xếp bằng ngay ngắn trên mặt đất, hết sức thản nhiên, chậm rãi nói :

- Các vị hãy ngồi xuống thì hơn, việc này đâu thể giải quyết bằng đao kiếm được.

Đạo sĩ mặt tía gần giọng :

- Nói năng bừa bãi, ngậm máu phun người, chẳng lẽ thí chủ không tin Võ Đang Tứ Mộc thật sự có khả năng giáng ma phục hung, có thể khiến thí chủ đổ máu ngay tức khắc ư ?

Tiền Si cười khẩy :

- Nói năng bừa bãi, ngậm máu phun người... Hắc hắc, xin hỏi bốn vị trong bao nải sau lưng kia chứa gì vậy ?

Bốn mũi trường kiếm cùng run lên một cái, sắc mặt Võ Đang Tứ Mộc thấy đều tái mét.

Tiền Si chậm rãi nói tiếp :

- Bốn vị đạo trưởng đều là người thông minh sáng suốt, thử nghĩ tại hạ cô thân một mình, nếu không có sự chuẩn bị từ trước thì làm sao dám nói ra việc này trước mặt Võ Đang Tứ Mộc võ công kiếm thuật lừng danh thiên hạ. Tối nay nếu bốn vị sát hại tại hạ, không quá năm hôm toàn thể võ lâm đều biết đệ tử phái Võ Đang danh môn chính tông, hắc hắc, chẳng qua cũng là phường đạo tặc.

Đạo sĩ mặt tía nói :

- Dù thí chủ nói ra thì cũng không ai tin !

Tiền Si gườm cổ cười :

- Không lừa thì sao có khói ? Phải có nguyên nhân mới xảy ra chuyện, trong giới võ lâm có nhiều người tin hay không, hẳn các vị đạo trưởng cũng hiểu rất rõ.

Đạo sĩ quét mắt nhìn quanh một vòng, lạnh lùng nói tiếp :

- Theo tại hạ thấy, các vị đạo trưởng nên buông kiếm xuống thì hơn.

Bốn thanh trường kiếm quả nhiên từ từ buông thõng xuống.

Tiền Si lại cười nói :

- Xin mời ngồi, phạm việc gì cũng có thể thương lượng được cả, Tiền Si này đâu phải là kẻ không thông tình lý.

Võ Đang Tứ Mộc cùng chậm chậm ngồi xuống, mặt bốn người đều lộ vẻ thiếu não, họ tuy có võ công kinh thế hãi tục, song khổ nổi kinh nghiệm giang hồ quá ít.

Tiền Si lại chậm rãi nói :

- Được biết Võ Đang Tứ Mộc là loại cao sĩ siêu phàm, nếu không chứng kiến tận mắt thật tại hạ không thể nào tin được bốn vị lại có hành động như vậy, thiết nghĩ bốn vị hẳn cũng mới xuất thủ lần đầu nên đã quá ư căng thẳng, bằng không với tai mắt của bốn vị ắt đã phát hiện tại hạ rồi.

Võ Đang Tứ Mộc đăm mắt lặng thinh, ra chiều đã mặc nhiên thừa nhận.

Tiền Si mỉm cười tiếp :

- Bốn vị mới xuất thủ lần đầu, tại hạ cũng không muốn hủy hoại thanh danh đã phải vất vả bao năm mới có được của bốn vị, chỉ cần bốn vị chấp nhận hai điều của tại hạ, tại hạ sẽ vĩnh viễn giữ kín việc này.

Đạo sĩ mặt tía chính là Tử Bách chân nhân, người đứng đầu Võ Đang Tứ Mộc thoảng chau mày nói :

- Điều gì ?

- Kể ra cũng chẳng khó khăn lắm, chỉ cần...

Tử Bách chân nhân bỗng lạnh lùng ngắt lời :

- Bất luận khó hay dễ, chỉ cần bọn bản đạo đủ khả năng thì chấp nhận được hết, nhưng có điều chẳng hay thí chủ làm thế nào để cho bọn bản đạo tin được thí chủ sẽ vĩnh viễn giữ kín việc này ?

Tiền Si thoảng ngẫm nghĩ rồi nói :

- Cái đó thì...

Bỗng đứng lên, tay trái hộ ngực, tay phải đưa ra, hai ngón cái và trỏ bấm vào nhau thành hình vòng tròn, hít nhẹ một hơi, thân hình vọt lên cao nửa thước, chậm rãi nói :

- Bốn vị tin lời tại hạ được rồi chứ ?

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh sửng sốt, suýt nữa đã bật ra tiếng, chỉ thấy Tiền Si dáng vẻ uy nghi, ánh mắt sáng quắc, quả là oai phong凛冽, hoàn toàn khác với Tiền Si trước đây.

Võ Đang Tứ Mộc sắc mặt càng biến đổi dữ dội, thảy đều giật mình. Tử Bách chân nhân nói :

- Tiền bối chả lẽ chính là người hồi ba mươi năm trước vừa xuất hiện trên chốn giang hồ, đã danh chấn thiên hạ, và ngay khi thanh danh lừng lẫy thì bỗng lại lui ẩn, một trong Phong Trần Tam Hữu chẳng ?

Tiền Si mỉm miệng cười, thoáng chốc đã trở lại dáng vẻ bình ối như trước, chậm rãi ngồi trở xuống.

Tử Bách chân nhân bỗng buông tiếng thở dài :

- Tiền bối đã là một trong Phong Trần Tam Hữu khi xưa từng càn quét ma, diệt trừ thất ác, thì bản đạo còn gì nói nữa, vô luận tiền bối có điều chi dặn bảo, bọn bản đạo xin chấp hành cả.

Phải biết thanh danh của Võ Đang Tứ Mộc ngang hàng với Không Trúc đạo trưởng chưởng môn đương kim phái Võ Đang, vậy mà lại kính nể Phong Trần Tam Hữu đến thế, đủ chứng tỏ thanh danh của Phong Trần Tam Hữu khi xưa đã hiển hách biết dường nào.

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh cùng trao đổi nhau cái nhìn kinh ngạc, chỉ nghe Tiền Si chậm rãi nói :

- Điều thứ nhất, xin các vị hãy cởi bao nải trên lưng xuống đưa cho lão phu.

Võ Đang Tứ Mộc chứng hững cùng đưa mắt nhìn nhau, sau cùng Tử Bách chân nhân buông tiếng thở dài, tra kiếm vào vỏ rồi cởi chiếc bao nải trên lưng xuống. Thanh Tùng, Độc Ngô và Cô Đồng đạo nhân cũng tuân mệnh làm theo.

Đoạn Tiền Si lại nói :

- Hãy gói chung lại với nhau !

Võ Đang Tứ Mộc cùng mở bao nải ra, chỉ thấy châu ngọc sáng ngời. Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh sửng sốt, bất giác cùng lùi sau một bước, chốc lát đã được tập chung vào một gói to.

Tiền Si một tay đón lấy và nói :

- Số châu báu này có phải của Nam Cung thế gia đã giao cho Hồng Kỳ tiêu cực hộ tống không ?

Tử Bách chân nhân gật đầu :

- Phải !

Tiền Si mắt sáng lên vẻ kỳ dị, nghiêm giọng hỏi :

- Điều thứ nhì là bốn vị thật ra vì lẽ gì đã không ngại thân bại danh liệt ra tay cướp đoạt số châu báu này ?

Võ Đang Tứ Mộc thần sắc lại biến đổi dữ dội.

Tiền Si chậm rãi nói :

- Ở đây ngoài lão phu ra, không còn ai khác nữa đâu.

Tử Bách chân nhân chậm chậm quét mắt nhìn quanh, quả nhiên bốn bề hết sức vắng lặng. Nam Cung Bình nắm chặt tay Diệp Mạn Thanh, lòng bàn tay hai người đều lạnh toát.

Tử Bách chân nhân thở hắt ra một hơi dài, đoạn nói :

- Quần Ma đảo ! Tiền bối có từng nghe nói đến Quần Ma đảo chẳng ?

Tiền Si giật mình, giọng kinh hãi :

- Quần Ma đảo ?

Tử Bách chân nhân chậm rãi nói tiếp :

- Chẳng rõ từ thuở nào trong chốn võ lâm đã có truyền thuyết về Quần Ma đảo, và cũng chẳng rõ tự bao giờ Quần Ma đảo đã...

Y nói rất chậm và ra vẻ đầy giới bị, nói đến đó đột nhiên quát lớn một tiếng, đồng thời vung tay, một luồng sáng bạc nhanh như chớp kèm theo tiếng gió rít lạnh lốt bay vút đi.

Luồng sáng bạc khuất vào bóng cây, một con chim nghỉ đêm khẽ cất tiếng kêu và cất cánh bay lên, một con chim khác từ trong tán cây rơi xuống.

Tử Bạch chân nhân nhún vai, mũi chân điểm nhẹ, người phóng vút trở về, ba người kia đều thầm thở phào. Võ Đang Tứ Mộc quả nhiên danh bất hư truyền, động tĩnh của chim chóc ở ngoài vài trượng xa mà cũng không thoát khỏi tai mắt của họ, vậy mà họ lại bỏ quên người nghe lén gần trong gang tấc.

Tiền Si nôn nóng giục :

- Nói tiếp đi ?

Tử Bách chân nhân định thần nói tiếp :

- Chẳng rõ tự bao giờ Quần Ma đảo đã bí mật giao ước với bảy đại môn phái trong võ lâm, người của Quần Ma đảo tuyệt đối không can thiệp vào việc của bảy đại môn phái, và cũng tuyệt đối không làm tổn thương đến đệ tử của bảy đại môn phái, nhưng bảy đại môn phái phải chấp nhận thực hiện một việc cho Quần Ma đảo, bất luận lúc nào và là việc gì !

Đoạn khẽ thở ra một hơi nói tiếp :

- Mật ước ấy đã được truyền miệng từ những vị chưởng môn nhân và một vài người trong các phái Thiếu Lâm, Côn Lôn, Không Động, Điểm Thương, Nga Mi, Hoa Sơn và Võ Đang chúng tôi, từ đời này sang đời nọ chẳng rõ đã truyền được bao lâu, nhưng Quần Ma đảo không hề dùng đến quyền lực ấy, mãi đến khi...

Y buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Hơn một tháng trước đây, Quần Ma đảo bỗng phái sứ giả truyền tin đến, bảo chúng tôi hãy tài vật của Nam Cung thế gia đi ngang qua Võ Đang trong vòng trăm dặm là phải cho người cướp lấy, và còn phải dùng chính tín vật hay ký hiệu của những kẻ hộ tống mà hạ sát họ, nhưng còn số tài vật cướp được thì lại tùy chúng tôi xử lý.

Tiền Si trầm ngâm :

- Nam Cung thế gia tuy đã có cơ nghiệp hơn trăm năm, nhưng ngoại trừ tiếp xúc với giới tiêu cực, chưa từng nghe nói có sự lai vãng với người trong giới võ lâm vì sao lại có thù oán với Quần Ma đảo ?

Tử Bách chân nhân thở dài :

- Bọn bản đạo cũng hết sức lấy làm lạ, thiết nghĩ mật ước ấy đã được Quần Ma đảo và bảy đại môn phái giao kết với nhau lâu lắm rồi, vậy mà lại không hề sử dụng đến, quyền lực hẳn là hết sức xem trọng, ngờ đâu giờ đây họ lại dùng để đối phó với Nam Cung thế gia hoàn toàn không liên quan đến giới võ lâm. Thế nhưng, chưởng môn nhân tệ phái vì phải tuân thủ lời giao ước khi xưa, đồng thời cũng không muốn đối địch với Quần Ma đảo, trong tình thế bất đắc dĩ mới lệnh cho bọn bản đạo thi hành việc này.

Thanh Tùng chân nhân thở dài tiếp lời :

- Chẳng những tệ phái như vậy mà cả các phái Nga Mi, Không Động, Côn Lôn hẳn cũng không khác, chỉ thương xót cho Nam Cung thế gia chẳng rõ đã có oán thù gì với Quần Ma đảo, dù y giàu nứt đổ đổ vách, nhưng làm thế nào chống đỡ nổi bảy đại môn phái ?

Tiền Si im lặng ngồi xếp bằng, vẻ mặt trơ lạnh, bốn bề tĩnh lặng, bỗng nghe tiếng dây leo khua động, rồi thì một tiếng trong trẻo vang lên :

- Công tử...

Một thiếu niên anh tuấn sắc mặt nhợt nhạt và dờ dẫn, mắt không chớp từ trong vách núi chậm chậm bước ra, tiến về phía Võ Lang Tứ Mộc.

Võ Đang Tứ Mộc cùng giật mình kinh hãi, tức tốc đứng phắt dậy, Tiền Si buột miệng :

- Nam Cung Bình ?

Tử Bách chân nhân kinh hãi :

- Nam Cung Bình !

Rồi bất giác lùi sau một bước. Nam Cung Bình bỗng quát lớn, vung tay lao tới phóng ra một chưởng về phía Tử Bách chân nhân.

Tử Bách chân nhân vội lách người tránh, đồng thời phát nhẹ tay áo, bởi y áy náy lương tâm không muốn động thủ với người của Nam Cung thế gia, nên chỉ tiện tay vung ra một chiêu.

Nào ngờ tay áo Tử Bách chân nhân vừa phát lên, Nam Cung Bình liền chéo người rồi ngã xuống đất.

Ngay khi ấy bỗng thấy bóng người nhấp nhoáng, một thiếu nữ áo xanh lao tới như bay, nằm mọp lên người Nam Cung Bình, thảng thốt gọi :

- Công tử... công tử...

Bỗng ngược lên hét lớn :

- Nam Cung thế gia thật ra có oán thù gì với phái Võ Đang, các... các người định giết hết người của Nam Cung thế gia hả ?

Chưa dứt lời hai hàng nước mắt đã tuôn trào, Võ Đang Tứ Mộc cùng bàng hoàng đưa mắt nhìn nhau.

Tiền Si đưa mắt xem xét Nam Cung Bình, rồi lại nắm tay thăm mạch cho chàng, đoạn nói :

- Không hề gì, chỉ vì thân thể suy nhược, lại thêm mệt nhọc, kinh hãi, tức giận nên mới ngất xỉu, tuyệt nhiên không phải bị nội thương, chỉ cần nghỉ ngơi hai ba hôm, uống vài thang thuốc là khỏi thôi.

Diệp Mạn Thanh khẽ khàng đỡ Nam Cung Bình dậy, hậm hực nói :

- Bốn cô nương tưởng đâu Võ Đang là một danh môn chính phái nào ngờ cũng chỉ là hạng tiểu nhân ti tiện vô sỉ, kể từ nay phái Võ Đang các người chẳng những đã kết mối thâm thù với Chỉ Giao sơn trang, bốn cô nương còn phải cho toàn thể võ lâm biết được bộ mặt thật của phái Võ Đang các người.

Nàng bi phẫn nói xong lập tức quay người bỏ đi, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Võ Đang Tứ Mộc đã đứng thành hàng ngang cản trước mặt nàng.

Cổ Đồng chân nhân nói :

- Cô nương khoan đi đã !

Diệp Mạn Thanh nhượng mào :

- Đạo trưởng muốn gì ?

Tử Bách chân nhân buông tiếng thở dài :

- Hành động của tề phái phen này quả tình là do sự bất đắc dĩ, mong rằng cô nương hãy thông cảm cho nỗi khổ tâm của tề phái.

Diệp Mạn Thanh cười gằn :

- Nổi khổ tâm gì ? Vì sự yên ổn cho mình trong nhất thời mà lại đi giao ước với lũ ác ma, tùy ý gây ra điều bất nhân bất nghĩa, bất công bất đạo như vậy, lại còn mặt dạn mày dày tự bào chữa cho mình, đó chẳng phải hành vi của phường vô lại hay sao ?

Võ Đang Tứ Mộc bị nàng mắng đến thuôn mặt ra tại chỗ.

Tiền Si háng giọng rồi nói :

- Cô nương...

Diệp Mạn Thanh vụt ngoảnh lại, trừng mắt hậm hực nói :

- Việc gì đến lão, chẳng phải lão chỉ cần có tiền vào tay là vui lòng hả dạ rồi ư ?

Tiền Si ngó người, Diệp Mạn Thanh đảo mắt nhìn quanh, nói tiếp :

- Các người nếu muốn thì cứ ra tay loạn kiếm giết chết tôi tại đây, còn không thì hãy tránh ra nhường lối cho bốn cô nương xuống núi.

Cổ Đồng chân nhân mời :

- Bọn bần đạo không thể gây tổn thương cho cô nương nhưng cũng chẳng thể để cho cô nương xuống núi, đành phải khuất tất cô nương đến một nơi tạm trú ít lâu, chờ đến khi...

Diệp Mạn Thanh quát lớn :

- Chờ đến khi nào ? Các người chớ có mơ mộng, đừng tưởng Võ Đang Tứ Mộc các người có chút oai phong trên chốn giang hồ. Diệp Mạn Thanh này chẳng xem các người ra gì đâu !

Bỗng nghe dưới núi có tiếng cười khê, rồi thì một giọng nói lạnh lạnh cất lên :

- Tiểu cô nương rõ là lợi hại !

Mọi người đều giật mình, đồng thanh quát :

- Ai ?

Dưới núi lại vang lên tiếng cười khanh khách và nói :

- Tiểu muội muội đừng sợ chính lão tử tử đã đến.

Vừa dứt tiếng đã thấy hai bóng người nhẹ như khói phi thân lên, sóng vai đứng bên bờ vực, cơn gió thoảng qua, thân hình họ liền chao nghiêng theo như ngọn cỏ non.

Võ Đang Tứ Mộc kinh hãi :

- Kinh công cao siêu thật !

Chỉ thấy hai người ấy cũng là một nam một nữ, nam cũng rất khôi ngô anh tuấn, nhưng có điều vẻ mặt ngật đầy cao ngạo, nữ lại càng diễm lệ tuyệt luân, vẻ đẹp rực rỡ đến nỗi khiến người đối diện không dám nhìn thẳng.

Diệp Mạn Thanh sửng sốt buột miệng :

- Mai Ngâm Tuyết !

Võ Đang Tứ Mộc lại giật mình kinh hãi.

Mai Ngâm Tuyết cười khúc khích nói :

- Tiểu muội muội, có phải mấy lão đạo sĩ này hiếp đáp tiểu muội muội không ? Để lão tử tử trả thù giùm cho !

Diệp Mạn Thanh sầm mặt lạnh lùng :

- Khỏi bận tâm, việc của tôi, tự tôi giải quyết lấy !

Mai Ngâm Tuyết cười khanh khách :

- Ôi cha, tiểu muội nói gì vậy ? Tiểu muội trên tay còn phải ầm bồng một người đàn ông thế này, làm sao mà chống lại bốn lão đạo sĩ này, nếu không nhờ lão tử tử tình cờ đi ngang qua, tiểu muội há chẳng bị người ta hiếp đáp ư ?

Nàng vừa nói vừa cười, dáng ngọc yếu điệu uốn éo, ánh mắt ngút nguyệt đảo quanh.

Tử Bách chân nhân trầm giọng :

- Bọn bản đạo tuy đã nghe đại danh của Mai cô nương từ lâu, nhưng toàn thể giới võ lâm bất kỳ ai đứng nói chuyện trước mặt bản đạo cũng phải đằng hoàng nghiêm chỉnh.

Mai Ngâm Tuyết phì cười, nghiêng mặt nói :

- Đông Lai có nghe thấy không, bốn lão đạo sĩ này khẩu khí quá ngông cuồng phải không ?

Chiến Đông Lai tự nẩy giờ vẫn cứ ngây dại nhìn nàng, liền gật đầu lia lịa nói :

- Đúng, đúng ! Quả là ngông cuồng !

Diệp Mạn Thanh buông giọng lạnh lùng :

- Việc ở đây không hề liên quan với các người, hãy cùng nhau... đi ăn uống thì hơn.

Đoạn càng ôm chặt lấy Nam Cung Bình hơn. Mai Ngâm Tuyết cười :

- Mặc cho có liên quan hay không, việc này bản nhân đã dứt quyết can thiệp rồi. Nếu người không muốn trông thấy lão tử tử này thì cứ mau rời khỏi đây là xong.

Diệp Mạn Thanh thở dài nghĩ :

- Dẫu sao nàng ta cũng tốt với Nam Cung Bình, bất luận thế nào cũng giúp đỡ chàng thôi.

Bèn lạnh lùng nói :

- Lẽ ra tôi đã phải đi khỏi từ lâu rồi !

Vừa cất bước, bỗng nghe Cô Đồng chân nhân quát khê :

- Hãy khoan !

Mai Ngâm Tuyết nhướng mày :

- Người ta muốn bỏ đi, lão đạo sĩ ngăn cản chi vậy ?

Võ Đang Tứ Mộc quét mắt nhìn, lão nhân kỳ dị Tiền Si đã biến mất tự bao giờ.

Cô Đồng đạo nhân chuyển bước, nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Mai Ngâm Tuyết, lạnh lùng nói :

- Đã lâu nghe võ công của cô nương thâm sâu khôn lường, giờ thì cô nương nói năng như vậy với bọn bản đạo hẳn là muốn trở tài một phen ?

Hai đạo nhân Thanh Tùng và Độc Ngô xoay người chuyển bước, lập lúc đứng sau lưng Mai Ngâm Tuyết thành hình tam giác chỉ có Tử Bách đạo nhân vẫn lạnh lùng đứng yên trước mặt Diệp Mạn Thanh.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khê, không hề đếm xỉa đến ba đạo nhân kia, nghiêng mặt nói :

- Đông Lai, có kẻ lại dám nói năng với tôi như vậy, sao còn chưa chịu ra tay trừng phạt họ ?

Chiến Đông Lai liền nhướng mày lớn tiếng :

- Người xuất gia mà lại vô lễ thế này, phải trừng phạt một phen mới được.

Cô Đồng đạo nhân quắc mắt :

- Nhãi con vô lại, lại dám thốt ra hai tiếng trừng phạt ở trước mặt Võ Đang Tứ Mộc ?

Chiến Đông Lai thoáng ngạc nhiên :

- Võ Đang Tứ Mộc ?

- Đúng vậy !

Cô Đồng đạo nhân vừa dứt lời đã nghe "choang" một tiếng, thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Chiến Đông Lai bỗng hét vang :

- Võ Đang Tứ Mộc là cái thá gì ?

Xoay người vung tay một chưởng đánh vào mạn sườn Cô Đồng đạo nhân. Hai phái Võ Đang và Côn Lôn tuy có cự giao, song chàng thiếu niên vốn bướng bỉnh này giờ lại có người ngọc bên cạnh, càng thêm chảng màng đến mọi sự.

Cô Đồng đạo nhân cười khẩy quát :

- Nghiệp chướng !

Chuyển bước vung tay, thanh trường kiếm luồn qua dưới nách, bổ vào cổ tay Chiến Đông Lai, chiêu thức quả là tuyệt diệu, Chiến Đông Lai vội hạ tay xuống, vừa định biến thế thì trường kiếm đối phương đã đâm tới thẳng vào ngực.

Sau lưng y là vực núi, không thể nào thoái lui được nữa. Cô Đồng đạo nhân bèn cười khẩy nói :

- Thân thủ thế này mà cũng đòi...

Chưa kịp dứt lời chỉ thấy thiếu niên này rõ ràng chân đã hụt hẫng, vậy mà ngược lại bay chếch lên, lẳng không khẽ đạp chân, hai vai thụp xuống, người đã lao vút xuống như cánh chim ưng.

Cô Đồng đạo nhân kinh hãi, thoái lui liền ba bước, trầm giọng quát:

- Thí chủ phải chăng là môn hạ Côn Lôn ?

Chiến Đông Lai chân vừa chạm đất, lạnh lùng nói :

- Môn hạ Côn Lôn thì sao nào ?

Đồng thời hai tay đã liên hoàn phóng ra ba chưởng, xâm nhập vào vòng kiếm quang.

Mai Ngâm Tuyết cười khẽ :

- Chưởng pháp khá lắm, thêm một chiêu "Tam quân tề phát" là lão đạo sĩ này không chống đỡ nổi nữa đâu.

Thì ra trong mấy ngày qua vì muốn lấy lòng người đẹp, Chiến Đông Lai đã kể hết toàn bộ những tinh hoa tuyệt kỹ của võ công phái Côn Lôn với Mai Ngâm Tuyết.

Cô Đồng đạo nhân cười khẩy :

- E rằng chưa chắc !

Vừa dứt lời liền nhanh khôn tả liên tiếp công ra ba kiếm, trông như là ba chiêu, song kỳ thực chỉ có một chiêu, kiếm cuối cùng tạo thành một bức tường sáng ngăn trước mặt mình.

Mai Ngâm Tuyết cười nói :

- Hay cho chiêu "Kiên bích thanh dã", nhưng cũng đâu chống cản được chiêu "Tam quân tề phát" của người ta ?

Trong khi ấy Chiến Đông Lai đã sấn tới, chân phải bỗng xoay một vòng, đá chéo vào cổ tay cầm kiếm của Cô Đồng đạo nhân.

Kiểm thế của Cô Đồng đạo nhân liền bạt nghiêng, tay trái Chiến Đông Lai đã xuyên vào ánh kiếm, điểm thẳng vào hai đại huyết Kỳ Môn và Tướng Đài của đối phương.

Cô Đồng đạo nhân cả kinh, vội rút tay về chỉ nghe "bốp" một tiếng vang khê, hai tay Chiến Đông Lai đã chập lầy kẹt lầy mũi kiếm của lão.

Một chiêu bốn thức này quả là chặt chẽ và nhanh như chớp. Cô Đồng đạo nhân trong cơn kinh nộ, lập tức vận kinh rút về, nào ngờ thanh trường kiếm như bị đá nam châm hút chặt, vận hết sức bình sanh cũng không sao rút ra được.

Mai Ngâm Tuyết cười khan khách :

- Thế nào, bốn cô nương không nói ngoa chứ ?

Chiến Đông Lai mặt đầy vẻ đắc ý, khê quát :

- Lên !

Thanh trường kiếm lập tức vượt khỏi tay Cô Đồng đạo nhân, rồi thì "choang" một tiếng lảnh lót, tiếng cười đắc ý của Chiến Đông Lai chưa kịp phát ra, chỉ cảm thấy cổ tay chấn động, thanh trường kiếm vừa đoạt được đã lại vượt tay bay đi.

Những thấy một luồng sáng xanh bay vút lên không, đồng thời Cô Đồng đạo nhân cũng lao theo nhanh như chớp, thanh trường kiếm chưa suy đà đã bị lão bắt được trong tay.

Thanh Tùng đạo nhân một kiếm đánh bay trường kiếm trong tay Chiến Đông Lai, kiếm thế vẫn không ngừng chém thẳng xuống cổ tay Chiến Đông Lai.

Độc Ngô đạo nhân cũng tuốt kiếm khỏi vỏ, vút một kiếm đâm vào mạn sườn trái Chiến Đông Lai.

Mai Ngâm Tuyết cười khinh :

- Rõ là vô sĩ...

Chợt cảm thấy tiếng gió rít trên đỉnh đầu, Cô Đồng đạo nhân thân kiếm hợp nhất, lảng không một kiếm bổ xuống như sấm chớp, dù là cao thủ tuyệt đỉnh cũng không dám thẳng thừng nghinh tiếp.

Nào ngờ Mai Ngâm Tuyết chẳng thềm tránh né. Cô Đồng đạo nhân mừng thầm, chợt thấy Mai Ngâm Tuyết trượt lùi ra sau một, thước, cơ hồ đứng sát bên bờ vực.

Cô Đồng đạo nhân không kịp thu thế, chỉ nghe "choang" một tiếng. trường kiếm đã cắm vào trong đá núi.

Võ Đang Tứ Mộc mỗi người có sở trường riêng, song kiếm pháp và khinh công thì Cô Đồng đạo nhân trội hơn cả, giờ đây lão nhất thời khinh suất đã liên tiếp thất bại hai

chiêu, lòng vừa thẹn vừa giận, đột nhiên xoay người hai chân đá thẳng vào ngực Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy :

- Đây là chiêu thức của kẻ xuất gia ư ?

Khi bắt đầu cất tiếng người nàng đã rơi thẳng xuống vực, song khi dứt tiếng sau cùng nàng lại vượt lên trên một mồm núi cao chừng ba trượng, thân pháp nhanh nhẹn khôn tả.

Cô Đồng đạo nhân giận mình, trọc khí bốc lên, "cách" một tiếng, trường kiếm gãy làm hai đoạn, chuôi kiếm văng ra rơi xuống vực. Cô Đồng đạo nhân lộn nhào trên không, nhẹ nhàng hạ xuống đất, thờ thẫn nhìn đoạn kiếm gãy cắm dưới đất, bỗng nghe bên tai vang lên một tiếng cười trong trẻo, một bàn tay thon thả đã đặt lên huyệt Linh Đài sau lưng lão.

Bên kia Thanh Tùng và Độc Ngô đã bao vây Chiến Đông Lai trong ánh kiếm. Chiến Đông Lai hiện cũng đáng kể được là một cao thủ hiếm có trong giới võ lâm, song lúc này hai kiếm khách Võ Đang công lực thâm hậu đã thi triển Lương Nghi kiếm pháp, tuyệt kỹ trấn sơn của phái Võ Đang.

Hai sư huynh đệ này cùng học võ một lúc, hai thanh trường kiếm phối hợp vô cùng chặt chẽ, nhưng thấy kiếm quang loang loáng, kiếm hoa chập chùng, Chiến Đông Lai chỉ có thể gắng gượng chống đỡ, đâu còn sức để hoàn thủ nữa.

Tử Bách đạo nhân đứng yên trước mặt Diệp Mạn Thanh, lão tự thị thân phận, miễn là Diệp Mạn Thanh bất động thì lão cũng không bao giờ xuất thủ.

Diệp Mạn Thanh gằn giọng:

- Đạo trưởng không cho tôi đi thật ư ?

Tử Bách đạo trưởng nghiêm giọng :

- Bởi việc này liên quan đến danh dự của toàn thể đệ phái, bản đạo bắt buộc phải làm như vậy.

Diệp Mạn Thanh cúi xuống nhìn Nam Cung Bình, chỉ thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, hơi thở hết sức yếu ớt, nàng vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng lại chẳng biết làm sao hơn, đành cố nén lòng nói :

- Nếu tiểu nữ thê là không bao giờ tiết lộ sự việc hôm nay, đạo trưởng để cho tiểu nữ đi được chứ ?

Tử Bách đạo nhân thoáng trầm ngâm chợt liếc thấy tứ sư đệ đã bị Mai Ngâm Tuyết khống chế, bèn nói :

- Cô nương xuất thân danh môn, hôm nay bản đạo xin tin lời cô nương.

Lập tức lách người tránh sang bên, chìa tay nói :

- Xin mời !

Diệp Mạn Thanh ngăn người, song lòng đang lo cho sự an nguy của Nam Cung Bình liền lảng lạng sai bước bỏ đi.

Mai Ngâm Tuyết một tay đặt trên huyệt Linh Đài sau lưng Cô Đồng đạo nhân, cười khẩy :

- Ba vị đạo trưởng dừng tay được rồi chứ. Nếu ai còn động đậy thì...

Bỗng trông thấy Diệp Mạn Thanh đã đi xuống núi, liền ngăn người im bật.

Tử Bách đạo nhân trầm giọng :

- Hai vị sư đệ hãy dừng tay !

Thanh Tùng và Độc Ngô lập tức thu kiếm thoái lui ba bước. Tử Bách đạo nhân sai bước đi về phía Mai Ngâm Tuyết, chỉ thấy nàng thờ thẫn nhìn theo bóng dáng của Diệp Mạn Thanh, chợt động tâm trầm giọng nói :

- Vị cô nương kia đã đi rồi, cô nương còn muốn gì nữa ?

Mai Ngâm Tuyết lòng rối bời đâu nghe thấy tiếng nói của Tử Bách đạo nhân. Cô Đồng đạo nhân lòng đầy bi phần, bỗng cất tiếng hét vang vung tay một chưởng đánh ngược ra sau.

Diệp Mạn Thanh bỗng Nam Cung Bình phóng xuống núi, mấy ngày qua nàng dễ thường không bận lòng nhọc sức, người vừa hạ xuống đất đã cảm thấy chân lực gián đoạn, bật lên một tiếng thảng thốt rồi ngã lăn xuống.

- o O o -